

دالی

♥ په دین او هیواد مینو هغه میرنیو شاه زلمو ته چې خپلې دنګې
خوانی یې د اور سرو لمبو ته ونيوي.

♥ او د هغه گمنامه مجاهدینو پنوم چې د یوې مری ډوډۍ د پیداکولو
لپاره اوس هم حیران پاتې دي او د پوښتنې یې څوک نشته.

م. پرور کوچی

د کتاب ځانگړنې:

د کتاب نوم: د باروتو احرام

ليکوال: محمد رحيم " پرور کوچی "

فسيوک پاڼه: parwar kochai

د ليکوال د تلفن شمېره: ۰۷۸۷۴۳۱۱۳۶

کمپوز او ايډيټ: خپله ليکوال

د پښتې ډيزاين: موسی تعبیر

د چاپ کال: ۱۴۰۲ هـ

د چاپ وار: لومړی

دخپرنډوی: فریدیه خپرنډویه ټولنه

د چاپ حقوق له ليکوال سره محفوظ دي.

(۱)

د سراچه ډوله موټر غراخته د سرک په ژۍ بوتې او ډبرې په تیزی سره
تیریدل سورلی رډ رډ وروکتل لري د سرک په سر د ملي اردو عسکرو
تالاشي کوله عمر موټروان ته وارخطا وویل:

استاده څنگ ته ودریره!

موټروان په پاسینی بنینه کې برگ، برگ وروکتل

ولې؟ ته خو خوست ته تلې

عمر سره ساه واخیسته.

بلي استاده! خوست ته تلم خو په لاره یو مهم شی رانه پاتې دي.

لدي سره موټر ځای په ځای ودرید عمر په تیزی دروازه خلاصه کړه
بیک او چانته یې غاړې ته واچول په لاندې راوتلي شيله وربنکته شو.

ډبرې او شگې بنویډې عمر گړندي گامونه اخیستل په مخامخ غونډۍ
وروخوت د غونډۍ په سر یې یوې او بلي خواته وکتل پاس د غره په سر
خړې بوجی ولارې وي، په پیره دار خانه کې ولاړ عسکر لاسونه بنورول
د ودرېدو اشاره یې کوله عمر نورهم تېز شو له هاخوا تکاری شو دوي
درې مرمی د عمر ترڅنگ ولگیدې، عمر ځای په ځای کښیناست مرمی
راډیرې شوي عمر پرمخې پریووت په ورانه کې یې نری درد حس

کړ، دی یوې راوتلي ډبرې ته وروښوید بېگ او چانته یې پورته پاتې شول
بیرته یې لاس وراورد کړ بېگ او چانته یې راواخیستل.

مرمی لکه د رلی څاڅکي راوریډي عمر ددعا لاسونه پورته کړل.

خدایه! ته مې هدف ته ورسوه.

لویه ربه (ج)! ته راسره مل شه ارمان مې راپوره که...

لنډه شېبه ووته، لدې سره مرمی لږ کمې شوې پورته یې وکتل حیران
شو، لري دوه عسکر را روان وو ده په تیزی بېگ او چانته غاړې ته کړل
مخامخ په راوتلو ډبرو کې یې منډه واخیسته عسکرو بیا ډزې پیل کړې
پوچ او سپک یې ویل زوروري نارې یې وهلي.

ودریره! چې له ځایه ونه خوځي

ژوندی دې نه پریردو

عمر همداسې منډې وهلي لري ولاړ پورته یې راوکتل عسکر دده په ځای
ولاړ وو یوې او بلې خواته یې لاسونه خوځول لاندې شپلو ته یې د توپکو
خولې نیولې وې.

چې لږه کراري شوه عمر بیاله ځایه وخوځید بڼه شېبه مزل یې وکړ
،لاندې په لري دښته کې څو څر کورونه ولاړ ول عمر مخامخ کورونو ته
ور روان وو په لنډه شېبه کې یې د یو کور لرگینه دروازه وروټکوله له
دڼه بشځینه غږ راغی.

څوک یې؟

عمر وستمېد خوله يې خبرو ته جوړه کړه

مورې تړی يم مسافر يم له غره نه عسکرو پسې رااخيستی يم لږ اوبه که راوړې.

دروازه نيمکښه شوه د سره ټيکري پيڅکه تر دروازي راووته عمر شا وراړولي وه بنځينه غږ د عمر غوږونه بيا ولرزول.

وروره! مور کور کې څاه نلرو، کور کې څوک نشته ميره مي کار ته تللي دلته امنيت خراب دی لدې ځايه ولاړ شه مور ته غم مه جوړوه.

عمر سوړ اسويلی وکښن ته به وايي د څو ورځو بې خوبه دی، لږ مخکې لاړ په مړاوو قدمو د بلې گوښې کلا لويې دروازي ته ودرید.

عمر وره نجلی راوغوښته د افغانیو پنځه گون يې ورته ونيو.

ورې نجلی کورته منډه واخيسته نيغه په دروازه ننوته لږه شيبه وروسته د يوې پلاستيکي کوزړی او يو بنښنه يې گيلاس سره د ده ترمخ ودریده.

عمر سلامتې کوزړی په سر واړوله ټټر يې څوځايه لوند شو دسمال يې له جيبه راوويست په سينه يې راټبر کړ، په سپينو خامکو جوړه غاړه يې لمرته وځلیده الحمد الله يې وويل کوزړی يې وړې نجلی ته ورکړه په تندي يې ښکل کړه خپله وريره يې نيغه سترگوته ودریده له ځايه پورته شو له جوماته د آدان غږ راته مخامخ لاړ شېبه وروسته يې په جومات کې ډډه ووهله.

(۲)

عمر د جومات د امام په ترپي راويښ شو په خای کې راکښناست ملا امام
د سهار د لمانځه لپاره آذان وکړ بېرته راغی ده ته يې د ستړي مشې لپاره
دواړه لاسونه ونيول عمر له خايه پاڅيد ملا امام ته يې ټينگه غيره ورکړه
ملا امام يې ترڅنگ کښيناست په مسکا يې وويل:

شپه دې څنگه وه؟

ساره خو به دې نه وي شوي؟

عمر په پسته ريره لاس راتير کړ.

نه! خدای (ج) دې اجرونه درکړي جومات ښه گرم وو.

ملا امام پلټی وو هلي اووي پوښتل:

پوښتنه خو بده نده؟

دی موسکی شو

نه! مهرباني مولوي صاحب

- د کوم خای يې؟

عمر لنډ خواب ورکړ

د وردگو د سيدآباد

- چيرته روان يې له خيره؟

- خوست ته

ملا امام مسک شو

دوکانداري کوي که .....؟

عمر يې خبره ور پرې کړه

نه مولوي صاحب! مدرسي ته خم ديني درسونه وایم

د ملا امام تندي و غورید او وي پوښتل:

ماشالله قاري صاحب!

وار له واره يې بيا وپوښتل:

موثروان ته دې ويلي؟

عمر سور اسويلی وويست

نه څوک نه پيژنم دامې لومړی ځل دی دې سيمي ته راځم

ملا امام مبايل له جيبه راوويست

ته صبر! حشمت الله ته زنگ ووهم

له ځايه پاڅيد د کړکی خواته لار مبايل يې غور ته ونيو له مقابل لوري

کوم ځواب رانغی بيايي ور اوکي کړ ملا امام دا ځل سلام واچوه له مقابل

لوري خپ راغی.

و عليكم والسلام

ملا امام غاره تازه كره

وبخنبه لكه چي ويده وي

حشمت و خندل

خدای مو وبخنبه امر كوه مولوي صاحب!

ملا امام وپوښتل

خوست ته خي؟

حشمت وپوښتل

هو څنگه؟

ملا امام ليارې تيرې كړې

د يو كس خاي پريږده

حشمت و خنديد

بيا دي لكه چي هوا كړې

ملا امام يي خبره ونيوله په غوسه يي وويل:

نه ليونيه! زه خو پرون راغلم يو ميلمه دي راسره چي هغه يوسي.

حشمت و خندل

سمه ده مولوي صيب ورته ووايه ځان تياروه لږ وروسته در وځم

- سمه ده خدای پامان

تلفن بی قطع کر

ملا امام عمر ته وکتل

پاخه قاري گله ! اودس تازه کره چې موټر راځي

عمر هوار کری توس او بالښت سره وپیچل.

(۳)

د غرمې لس بجې وې سراچه موټر په تیزی روان وو په پاخه پل تیر شو
کوچنی بازار راوړسید د خټینو دوکانونو ترمخ په لرگینو او پلاستيکي
توکریو کې ډول ، ډول وچې او تازه میوې ایښې وې له شاتیني سیت یوه
بودا ناره کره:

استاده گله ! د گردې څیری د بازار په آخر سر کې یو برېک ووهه.

موټروان د یو خټین هوټل ترمخ ودرید په پاسینی هنداره کې یې وکتل:

همدا ځای ښه دی؟

بودا دروازه خلاصه کړه

هوا! بيخي برابر دی

بيا يې د موټر له ډالې پنده ورواخيسته

درې سره رنگه د کلدارو سلگون نوتونه يې د موټروان په لمن کې ور واچول.

عمر شاوخوا وکتل پاس په غره کې دخپريو او نښتر ونې باد يوي خواته رپولې وړی وو بېک ته يې لاس کړ بيگانې وچه ډوډی يې راوويسته غټه مړی يې وکړه.

موټر په تېزۍ حرکت وکړ مخامخ يې وکتل سترگې يې رډې راوختې د گردې خپري ولسوالۍ په مخ کې ولاړې تالاشی ته گڼ موټر کتار ور روان ول ده غوښتل يوځل بيا له موټره ښکته شي خو شاوخوا په عسکرو پوښلي غونډۍ او لاندي ژور خوړ د تښتې لاره ور باندې ورکه کړه کلیمې او درودونه يې په ځان چف کړل په يوه شيبه کې يې موټر دبريتور عسکر ترمخ ودرید.

عمر لږزې اخيستی وو وارخطا ښکاریده که عسکرپوښتنه ترې کړې وای چې له کومه ځايه راغلي؟ ده ځواب نه درلود ځکه د راغلي سيمي نوم يې نه وو زده.

عسکر له موټر گرد راوگرځيد کله چې ډالې ته ودرېد نو موټروان عمر ته خوله ورنږدې کړه.

- که عسکر وويل له کومه ځايه راغلي؟ ورته ووايه د غلگۍ له سيمي

د عمر دمه يوڅه جوړه شوه.

له شالخوا د عسکر پيکه غږ راغی

استاده ډگي (ډاله) خلاصه که!

موټروان په بيړه وربنکته شو

عسکر ډډالي ټولي پندې په ځير، ځير وکتلي بيرته سورلي ته راوگرځيد له

هر يو يې جلا جلا پوښتنه وکړه د مخې څوکي سره عمر ته ودرید تندي يې

سره کش کړ او وي پوښتل:

هلکه له کوم ځايه راغلي؟

عمر لنډ ځواب ورکړ

له غلگي

- تذکره لري

ده په جیبونو لاس ننه ويست و اخطا شو ليارې يې بندي شوي

نه ولا! کور رانه پاتي ده

د عسکر تندي تريو شو

د کوم ځای يې؟

لهجه خو دي بدله ده

عمر مراوي وروکتل

د وردگو

عسکر و خنډيد

بنه! يې د وردگو او راغلي له غلگي نه

عجبه ده

دروازه يې خلاصه کړه ده ته يې د بنکته کيدو اشاره وکړه

عمر زير زبينلي د عسکر تر مخ ودرید

عسکر يې پوره تالاشي واخيسته جيبونه يې خو واري وکتل

بيا يې لنډې پوښتنې پيل کړې

څه کار کوي؟

عمر وويل:

پوهنتون وایم

- چيرته؟

- په خوست کې

عسکر لاس ور وړاندې کړ

کارت لري؟

عمر ژر جيب ته لاس کړ کوچینی کارت يې عسکر ته ونيو

ها دادی

عسکر کارت مخ او څټ وپرووه وې پوښتل

نوم دي څه دی؟

- عمر

- ولد؟

عبدالرحيم

کارت يې بيرته ورکړ او وي پوښتل:

غلگي کي دي څه کول؟

عمر په تندي لاس راتير کړ

هلته مي خپلوان دي د مړي د جنازي مراسمو ته ورغلي وم

عسکر وڅنډل

ولي بي له تا نور څوک نه وو چي جنازي ته ورغلي وي؟

عمر سور اسويلى ووېست

نه ! پلار مي مړ دی ، وروڼه مي مساپر دي اوس يوازي زه د کور

سرپرست يم

عسکر په اوږه وار ورکړ

سمه ده! درځه ولاړ شه

(۴)

مازديگر وو د لمر سترگه په مخامخ غره راځورنده وه موټر په يوه تنگه
کوڅه ننوت غالمغال وو موټر د يوې چوټرې لاندې ودرید موټروان عمر
ته وکتل په خندا يې وويل:

دا يې خوست!

بيا يې وپوښتل

دلته څوک لري؟

عمر شاوخوا وکتل ډول ډول موټر په لوی سرای کې ولاړ وو موسک شو
موټروان ته يې مخ ور واړوه

هو استاده گله ! دلته پوهنتون کې مې د اکا زوی دی هغه ته ورځم

موټروان د خدای پامانی په ډول لاس ورته ونيو

بنه ډير بنه ! درځه چې ناوخته کيږي

عمر بيک او چانته غاړې ته واچول لوی سرک ته وه ووت گڼه گڼه ډيره
وه مخامخ لار د تره زوی ته يې زنگ وکړ هغه د کوتي آدرس ورکړ.

عمر خوشاله وو خوست کي بلد وو خو واري دلته راغلی وو د اکا د زوی کوته يي آسانه پيدا کړه د يو دنگ ټاور تر مخ خو شيبې تم شو شيبه وروسته يي د اکا زوی ته غيره ورکړه دواړه پاس وختل په تنگو زينو کي خو حایه د اکازوی له شناخته ملگرو سره ودرید.

په دریم پور کي يي د اکازوی د يوې کوتې په وره کي کيلي ننه ويسته دواړه مخامخ بالښت ته وغځیدل.

د اکا زوی يي چي الهام نومیده چايجوش ور واخيسته او له کوتې ووت عمر شاوخوا سترگي وغړولي په تاخچه کي ايښي کتابونه او چپتر يي تر نظر تير کړل يو کتاب يي ورواخيست مخ او خټ يي واړوه خوند يي ورکړ پرې ليکل شوي وو.

فکري پوهنه!

ليکوال: عبدالهادي مجاهد!

خو پانې يي وارولي کتاب خوندور وو الهام له چايجوش سره رانوت ويي خندل

بنه عمر گله ! غوري وکه څه حال وو کلي کور کي؟

عمر کتاب پخپل حای کينبود

کراري وه ياره نوي څه نه وو ټول خپلوان جور تيار وو
الهام خوشاله وو ډير وخت کور ته نه وو تللی خوله يې له خوشالی نه
راتولیده په مسکا يې وويل:

په لارو څه کيسې وي پازاب شوی خو به نه وي؟

عمر سور اسویلی وويست

د لارو خبره مه کوه لکه په پل صراط داسې راتير شوم

د الهام تندی گونځي شو

ولي؟

عمر ترخه مسکا وکره

ستو کنډو ته نارسيده يې دومره منډې راباندي وکړې چې مه يې کوه
پوښتنه

الهام يې گړندی ترڅنگ کښيناست ته به وايي د کلونو مسافر کيسه اوري.

بنه ! پوره کيسه يې وکه

عمر مکمله کيسه ورته تيره کړه د الهام خوله له حيرانی وازه پاتي وه سر
يې په منفي بنه و خوځوه سپکي سپوري يې وکړې بيرته له ځايه پاڅيد
چايجوش ته يې چای ور واچوه

يو ناڅاپه يې وپوښتل:

ولي؟ کارت ، تذکره دي نه وو راوري؟

عمر و خنديد د پوهنتون کارت يې له جيبه راوويست
ستا دا جوړ کړي کارت کار وکړ کنه د انگورو په تول کې تللی وم.
دواړو په زوره وخنډل.

(۵)

سهار وختي عمر او الهام د ميرانشاه په اډه کې ولاړ ول يو غټ پکول
والاموتروان موټر رامخته کړ الهام له مخامخ دوکانه څو بيسکيټ او
انرژي راواخيستي او د عمر په بيک کې يې واچولي ده او الهام خدای
پاماني سره وکړه په يوه شيبه کې موټر له اډې وه ووت تر يوه ځايه په
تنگو کوڅو کې لاړ بيا يوه پراخه پاخه سړک ته وه ووت عمر شاوخوا

وکتل لوري وني او شنه پتي په تيزی تيريدل موټروان ټيپ ته فلش وردننه
کړ د موټر ټوله فضا خوستی سندرو او ساز ونيوه ده گوشکی له جيبه
راوويستی غورونه يې د تلاوت سپيڅلي غږ ولرزول.

موټر په تيزی روان وو کلي او کورونه ورو ورو کميدل د سرک ترڅنگ
هرځای د سيل اوبو راوړې لويې ډبرې نيغې ولاړې وې.

عمر مبايل له جيبه راوويست د کوچيانو له روانې رمې يې څو انځورونه
وويستل له څه کم يو يونيم ساعت مزل وروسته موټر د باډر په دروازه
ورننوت موټروان د سرک په سر ايښي غرفې ته کوچینی کتابچه ورکړه
ولاړ عسکر سپکه تالاشي واخيسته.

موټروان د اوبو ډک بوتل عمر ته ونيو

ونيسه اوبه!

ده د اوبو بوتل ورواخيست

بوتل يې په سر واړوه تندي يې وغوړيد اوبه يخي وې د خوست هوا لا هم
گرمه وه بوتل يې بيرته موټروان ته ورکړ موټروان ده ته حيران وکتل او
وې پوښتل:

چيرته ځي ځوانه؟

عمر له بني غور گوشکي خطا کړه

- ميرانشاه ته!

هلته دي خپلوان دي؟

هو د ماما کور مي هلته دی.

موټروان د هو په بڼه سر و خوځوه.

-ټیک ده

هلته بلد يې کنه؟

عمر مړاوي وروکتل

هو! پخوا مور هم هلته اوسیدو

موټروان څنگ ته ودرید موټر وبنورید دی بیرته ژر موټر ته راوخوت
وستمید د چاله پوښتنې پرته يې وویل:

د موټر د ټایرو هوا مي وکتله ماویل پنچر نشی

کوچینی ماشوم وچونگید د شا لخوا ډډ نارینه غږ راغی.

استاده ! که دوکان مخي ته راغی یو څو بسکیت راواخله چې ماشوم مو
ورزی دی

موټروان په پاس هنداره کې ور وکتل

سیی ده حاجي گلہ!

(۶)

قضا مازديگر وو عمر په تنگه شيله كي گړندی روان وو مبايل يي له جيبه راوويست تندي يي گونځي شو د افغانستان سيمکارت انتن نه ورکاوه بيرته يي په جيب ننه ويست پورته يي وکتل د ډرون الوتکي خپ غږ وارخطا کړ غوږ يي ونيو د الوتکي غږ د شمال لور ته وو يو ځای يي د اوبو شنهاری تر غوږ شو تنگي شيلې ته ور وگرځيد رڼې اوبه په تور کمره كي لاندي رالويدي بيک ،چانته او څادر يي په کوچيني بوتې کيښودل لستوني يي بد وهل ژر ژر يي اودس تازه کړ غوږ يي ونيو لري د يو موټر غرا خته خوشاله شو په شگلن خور كي ډاډسن ډوله موټر دده په لور را روان وو ده يي مخي ته ورمنده کړه موټر ځای په ځای ودرید دري وارخطا کسان تري رابښکته شول عمر ته يي حيران حيران کتل عمر لاس ورکړ ځان يي وروپيژاند د ولاړو کسانو له منځه يو غږ کړل. ځوانه! موټر ته خيره نوري کيسي به هلته وکړو.

دی د شا سیت ته وخت

موټر حرکت وکړ لاره ډیره خرابه وه د مخي له سیت نوراني خوان مخ
راواړوه خوله یې له خندا نه راټولیده په خوږه مسکا یې عمر ته وویل:

پخیر راغلي قاري صاحب مبارکه!

سفر پخیر وو؟

ده په گڼه ږیره لاس راتیر کړ

- الحمدالله بیخي بڼه وو

ناست کس وموسید

پازاب شوی خو به حتماً وي ، لاري ډیري خرابي دي ملگري په سختی
رارسيږي

عمر لنډه مسکا وکړه

نه ان شالله کوم لوی مشکل نه وو ډیر بڼه راورسیدم

ناست کس ته بندار خوند ورکړ پوښتنې یې را کتار کړې.

له کابله راغلي؟

- نه سیده له وردگو راغلم

- څو ساعته لاره ده؟

عمر اوږده ساه وویسته

شپږ اوه ساعته كيږي خو ما د لاري د خرابوالي له وجې يوه شپه پکتيا کي وکړه.

ناست کس په اوږده ږيره لاس راتير کړ

جزاک الله ! متعال رب (ج) دې دا تکليفونه درته قبول کړي.

کږږ شو موټر ناڅاپه بريک ونيو گيډرې د موټر تر مخ تيزه منډه واخيسته مخامخ په کوچنيو بوتو کي پناه شوه.

موټر کابو نيم سات مزل وکړ بالاخره تياره ماښام مرکز ته ورسيد ، د مرکز درې څلور کوټي په لرې فاصلو سره ولاړې وې موټر د يوې گوبڼي کوټي تر مخ ودريد.

له شاتينی څوکي يو کس عمر مخامخ کوټي ته ورووست ده ور پرانيست درې څلور کسه ناست ول له کوټي لکه د عطرو بوی جگيده عمر سلام واچوه ناستو ځوانانو ځای ورته پرېښود ده يو بالنبت ته ډډه ووهله د کوټي په بر کونج کي يو ځوان په لمانځه ولاړ وو ټول لکه د مني پانه رپېده سجده يې دومره اوږده کړه تا به ويل ساه يې وخته يو تنکی ځوان ترموز او گيلاس راوړل ده ته يې گيلاس له چاپو ډک کړ ټولو ځانونه وروپيژندل.

د عمر تر څنگ ناست تنکی ځوان حذيفه نومېده دی د لوگر وو ورپسی بل کس طلحه وو ده خپله سيمه شاجوی ياده کړه ، شاجوی د غزني او کلات ترمنځ سيمه ده په لمانځه ولاړ کس د کابل د موسهی وو ټول خوشاله ول چې يو بل ملگری يې را زيات شو.

(۷)

هوا خړه وه په لوړو غرو وریځې راځوړندې وې د باران د کیدو امکان زیات وو د مرکز قومندان موټر ته وخوت ورسره بل موټر کې استشهادی مجاهدین په وسلو سمبال سپاره شول عمر خوښ وو په دا یوه اونۍ کې یې نوي تکتیکونه زده کړي وو د مرکز له ډیرو مجاهدینو سره آشنا شوی وو ځنګ ته ناست حذیفه یې د لرګي تسبی دده له لاسه کش کړې په خندا یې وویل:

ته راکه څومره بنایسته تسبی دی پیدا کړي

عمر وځنډید

دا می د مور دلاس نښه ده

حذیفه تسبی په لاسونو کی وارولی بیرته یی ده ته ونیوی

هه! واخله

عمر مسک شو

- واخله ستا دی وی

حذیفه یی لاس بیرته تیله کړ

نه یاره! که دی بل چا د لاس نښه وای بیا می نه درپرینودی

دواړو په زوره وخنډل.

موتر په سختو پیچومو د تمرین خای ته ورسید چوپه چوپتیا وه د ټولو ناستو فدایانو خولی په انکارو بوختی وی په مخامخ غونډی پرونی ولاری نښی همغسی سوری سوری ولاری وی.

فدایانو د تمرین لپاره ځانونه تیار کړل د قومندان له یو غږ سره ټول کتار ودریدل د الله اکبر نارې په ټوله شیله کی انگازه وکړه ټول مخته او شاته ولارل تکان شول له مخامخ ولارو نښو او غونډی مړې دوری پورته شوی د فقیرمحمد درویش په غږ له جذبو ډکو ترانو ټوله دره په سر اخیستی وه د فدایانو له بدنه مړې خولی روانی وی مجاهدینو تر مازدیگره تمرینونه وکړل.

هره ورځ تمرین او د غرمې لخوا د لمانځه او ډوډی لپاره دوه ساعته دمه د هری ورځی کار وو عمر او ورسره ملگری لکه اوسپنیز سپرینګ داسی

چست او چالاک شول دلته ټوله مهربانی له متعال رب (ج) سره مینه او خواخوږي راتوکیدلې وه ټول ملگری لکه یو تن او وجود داسی وو له یو بل سره مینه یی له ورونو هم لوړه وه یوه ورځ د تمرین په مهال د عمر پنبه لږ خوړ شوه پدې ورځ موټر هم نه وو عمر ډیر پاڅاب وو خو چی موټر رارسیده ملگرو یی په اوږو تر مرکزہ یوور یانې ددوی ټول کړه وړه لکه د ورونو داسی وو.

سهار وختي به د لمانځه لپاره چی کله جومات ته لاړل بیا به نو د چاپو تر وخته د قرآنکریم ژباړی او تفسیر ته ناست ول له ټول مرکزہ د عطرو غوندی بوی جگیده.

شپي او ورځی تیریدی د عمر د کور او کلی یادونه نور له مغزو مراوي کیدل نور یې ټول فکر او سوچ تمرین ، عبادت او د الله (ج) سره کړیو وعدو ته وو رنگ یی ورځ په ورځ تازه کیده مخ یی لکه کورکمن تک ژیر اوښتی وو د شپي به یی خواږه ،خواږه خوبونه لیدل کله په گلانو کی ناست او کله هم د رڼو اوبو او سپینو جامو واله ښایسته پیغلو سره ناست.

نیمه شپه وه عمر په اړخ واوښت غوړ يې ونيو د نړۍ ژړا غږ جگیده سر
يې راپورته کړ حذیفه په بستره کې ناست وو وړې ، وړې سلگۍ يې کولې
سر يې په زنگنو ایښی وو عمر له خایه پاڅید د اوبو ترموز ته وروگرځید
پک گیلای يې په سر واړوه وروسته حیران د حذیفه سرته ودرید حذیفه
سر راپورته کړ دده په لیدو يې سترگې پاکې کړې عمر يې ترڅنگ
کښیناست په اوږه يې لاس ورکینود په خواشینۍ غږ يې وویل:

- بڼه يې؟

حذیفه د هو په بڼه سر و خوځوه

عمر هغه ځان ته رانږدې کړ

نو څه شوي ورورجانه؟

حذیفه بیا ژړا ونيو بڼه ډیر يې وژړل وروسته يې وویل:

خوب مي لید!

عمر يې اوښکې وریاکې کړې

خیر ده ځان کنټرول که

د حذیفه سر يې په خپل ټټر پورې کلک ونيو دواړو تر ډیره یو بل جوخت
نیولې وو عمر هم خفه وو د حذیفه نن وروستی شپه وه سبا خپل منزل ته
روانیده د عمر له څه ویلو پرته حذیفه شونډې پرانیستي

عجبه خوب وو لالا!

عمر لنډه مسکا وکړه

خدای (ج) دې یې د خیر کوي مه وارخطا کیره

حذیفه مسک شو سپین غابونه یې د سپورمې رنا ته وبرینیدل

نه وروره ! د وارخطایې خوب نه وو د خوشالی خوب وو بیا یې یو دم
وویل:

بنه زړه مې پرې یخ کړ

عمر وخنډید حذیفه ته یې په اوږه وار ورکړ

ووايه کنه یاره زما د هم ورته سودا کړه

حذیفه گلابي شونډې سره وروستې.

خوب مې لید ، خوب مې لید چی یوه لویه دښته وي له کرکې یې پاس
آسمان ته وکتل سپورمې هم فکر کوم د خوارلسم وه شاوخوا مې بنه له
ورایه لیدل هر څه مې صحي کولی شو وپې خندل او زیاته یې کړه.

په یو لوی هډور آس سپور وم شاوخوا مې سرو جامو واله لښکري تاوي
وي ټوله ساحه یې محاصره کړې وي د وتو لاره نه وي زه هم په منځ کې
ایسارگرځم را گرځم دوی رانږدې کیدی نشي کله چې په ما حمله راوړي
زه توره راوباسم یو کتار ټول یوې خواته ږنگ کړم ددوی بریدونه زیات
شي پورته وگورم له آسمانه یوه سپینه لمبه راشي ټوله ډله لکه اور ته چی
خاشاک ورواچوي لواره تیره کړي همدې وخت کې راوینس شوم ستړی وم

ژړا راغله وارخطا وم دا زما وروستی شپه او دا خوب خدايزده مانا يې
څه وي ؟

عمر کلکه غیږه ورکړه وخنډید

مه وارخطا کيږه ، په دښمن دې بريالی کيږې ان شالله خپل مقصد ته به
رسيری زه باور درباندي لرم.

حذيفه فاتحانه مسکا وکړه ، له ځايه پاڅيد په پاس تاخچه کې ايښی
قرآنکريم يې راواخيست خو ځل يې ښکل کړ په سينه پورې يې ټينگ ونيو
سترگې يې د آسمان په لور ونيوي په سلگو کې يې دعا وکړه.

يا پاکه ربه(ج)!

ستا له عاجز بنده سره مل شي!

دا په گناهونو لرلی بنده دې يوازي مه پريږده.

يوازينی هيله او ارمان چی ستا د دين خدمت او تاته رسيدل دي په پوره
کيدو کې يې مرسته ورسره وکړه...

حذيفه اوږده دعا وکړه عمر هم دواړه لاسونه لپه کړي وو يوازي آمين يې
له خولي راووت او د حذيفه له ژړا سره به دده هم په ليمو اوښکې را
ورغړيدې.

(۹)

د سهارني لمر ژيري وړانگي په لوړو غرونو را پرته وي هوا دومره صافه وه چي د لوړ غره په سر دي وړان ځلي بڼه پوره ليدلي شوای په مرکز کی چوپه چوپتيا وه عمر د نښتر ونې لاندی ولاړ وو په مرکز کی څه زیات شوی نه وو یواځی د راوتلی تنگی شیلی په خوله کی مازدا ډوله موټر نوی وربنکاره.

شو شور ماشور شو عمر وروکتل د مرکز د دویمی کوتي نه ډله خلک راووتل څوتنه د مرکز ملگری یی وپیژندل دوه دری کسان نوي وربنکاره

شول قوماندان یی ترمخ گړندی روان وو مازدا ډوله موټر ته ودریدل عمر نږدی ورغی نویو راغلو میلمنو ته یی لاس ورکړ نویو کسانو بیگونه غاړو ته اچولی وو لویی پروفیشنل کیمری ورسره وی رنگون یی تازه وو داسی مالومیده لکه له کوم بناره چی راغلی وی عمر حیران وو څوکسانو په شاوخوا ونو کی سپین بیرغونه راځورندول ځینو په ولاړو لرگیو تابلوگانی تینگولی داسی ترتیبات نیول کیدل تابه ویل د کوم لوی جشن ورځ را روانه ده د مرکز د کوټو تر مخ کتار ولاړ بیرغونه باد یوی خواته رپول.

مخامخ یی وکتل حدیفه له خټین حمامه را وه ووت داسی سپین برینیده تابه ویل په کلونو یی لمر په سترگو ندی لیدلی سپینی جامی یی په تن وی ته وا د واده ورځ یی ده ټولو ولاړو کسانو خوشاله وروکتل حدیفه را وگرځید سلام یی واچوه ولاړو کسانو تینگی غیری ورکړی د عطرو بوی یی په سپرمو داسی خور لگیده لکه د پسرلنی موسم د تازه غوریدلو گلانو کومه لویه دښته کی چی روان وی حدیفه عمر له لاسه ونیو په خدا یی وویل:

راشه لږ کار می درسره ده!

دواړه د مرکز د کوټو شاته د روانو اوبو د لښتی تر څنگ په یوه لویه ډبره کښیناستل عمر په حیرانی حدیفه ته کتل تر اوسه یی په دومره تازه او ښایسته څیره کی نه وو لیدلی هیڅ یی په دیدن نه مریده دواړو په ځیر یو بل ته کتل هیڅ یی نه ویل په وروستیو کی حدیفه چوپتیا ماته کړه او په مسکا یی وپوښتل:

ځنگه په ځير راته گوري؟

عمر يې لاس په لاس کي ونيو

پوهيرې! درويشت کاله مې عمر دې تراوسه مې دومره ژور چاته نه وو
کتلي خدايزده نن دې ځنگه په ديدن نه مړيرم.

حذيفه وخنديد د توکو په ډول يې وويل:

خير ده له نن وروسته به مې ارمان وکړي

د عمر تندي گونځي شو تابه ويل د دنيا تر ټولو بد خبر يې واوريد سور
اسويلی يې وويست سر يې د افسوس په بڼه وبنوروه او زياته يې کړه.

هو ولا! ستا جدایي به راته دومره سخته تمامه شي لکه په عمري بند
محکوم بندي ته .

بيا يې د ډاډ لپاره د حذيفه په اوره لاس ورکينود.

خو خوشاله دپته يم چې خپل هدف ته رسيرې او له رحيم ذات سره کړي
وعده دې پوره کيږي خو ځان ته وارخطا يم.

حذيفه حيران وروکتل

ولي؟

خدای مه کړه

عمر مړاوي سترگي ور واړولي د خواست په ژبه يې وويل:

دعا وکړه چې زه هم یوه ورځ ستا غونډې جامې واغوندم او نوبت مې را ورسیري.

حذیفه په اوږه وار ورکړ خندا یې وکړه

خدای (ج) دې درسره وکړي خو دلته نوبت نشته خبره ستا په چالاکی او د تکتیکونو په ژر زده والي کې ده هرڅومره چې ژر تکتیک زده کړي او قوماندان ځای درته مناسب وبولي هماغه ورځ دې نوبت دی.

دواړو فاتحانه مسکا وکړه

د کوټو له شا طلحه دواړو ته زوروره ناره وکړه دواړو ته یې د ورتگ اشاره وکړه.

- راحی ملګري تیار دي.

(۱۰)

د مرکز ملگري کتار ولاړ وو ټولو په تنديو په کلیمه پوښل شوي سپيني جندي ترلې وې مازدا ډوله موټر د مرکز د کوټو ترمخ ولاړ وو مخه يې بنکته خواته وه نويو راغلو کسانو غټې کيمرې په درې پاييز چوکاټ بندولي د بري کوټې په بام په لوډسپيکر کې په لور غږ ترانه چالانه وه قوماندان خوشاله وو هر ملگري ته يې په خوشالي کتل ماته يې د ورتگ اشاره وکړه ورغلم او د طلحه څنگ ته نيغ ودرېدم.

قوماندان خپل موټر ته وروگرځيد يوه غير گلان يې راواخيستل ما ورمنده کړه نيمايي يې ماته راکړل په ملگرو د ويشلو اشاره يې راته وکړه له بني لوري مې پيل وکړ هر ولاړ ملگري ته مې دوه ، دوه گلان ورکړل سړا شوه پورته مې وکتل ډرون ډوله کيمره مې په سر ولاړه وه لري ولاړ کس ډرون کيمرې ته غټ ريموټ نيولی وو يو خوا بل خوا يې خوځوه کيمره به کله لوړه شوه په پورته ولاړو غونډيو به را وگرځيده.

قومندان مخامخ اشاره وکړه حذيفه د ولاړو موټرو له منځه را وه ووت
نظامي جامې يې په تن وي خوله يې له خدا نه ورتولیده کتار ملگرو ته
ور وگرځيد کيمرې والا وو يوې او بلې خواته منډې وهلي تا به ويل کوم
لوی پاچا سيمې ته راغلی دی دم په دم يې انځورونه او فلمونه ترې
اخيستل هر ملگري حذيفه ته ټينگه غيره ورکوله او گلان يې غاړې ته
وراچول.

حذيفه ماته ودرید ټينگه غاړه مې ورکړه يو بل مو ترډيره په غيز کي
نيولي وو د خوشالی او خدای پامانی اوبسکې مو گډې په سترگو را روانې
وي دی مې هيڅ له غيرې جلا کولی نشو او ده هم زما غاړه ټينگه نيولي
وه يو ناخاپه مې د الله اکبر زوروره ناره له خولې ووته ولاړو ملگرو
راسره بدرگه کړه او په شيله کې يې څو پرلپسې انگازې خورې شوې
حذيفه مې ولي کلک ونيول سترگې يې راسره وجنگولي او يوازې يې
دومره له خولې ووتل

حق دي راته وبخښه!

زما اوبسکې نه تم کيدې په دا درويشت کلونو کې مې دومره ژور نه وو
ژرلي يو دم مسک شوم د هغه په وليو مې زور راووست.

خه ! الله دي مل شه خپل ايماني هدف ته پخیر ورسيرې

په لاودسپيکر کې چالانې ترانې بيا بيل خوند درلود

- ساتو يې په سرو وينو دا د باتورانو کور

- دا د شهيدانو کور ، دا د شهيدانو کور....

حذيفه د وروستي کس قومندان مخ ته ودرېد قومندان په غيږ کي کلک ونيو
په تندي يې داسې ټينگ بڼکل کړ تا به ويل د کلونو مسافر زوی د خوري
مور مخ ته ولاړ دی گلان يې غاړې ته ور واچول تر اوږو يې کلک ونيو
په خدا يې وويل:

- څه ورځه په مخه دي بڼه ! خپل هدف ته پخیر ورسیري

- ستا مظلوم اولس به ستا قربانی هيڅ کله هيري نکري

- مور خوشاله يو چې ستا غوندي ځوانان لرو ددي هيواد او د شهيدانو
ارمانونه ستاسو پوري تړلي دي...

له اوږدو خبرو وروسته حذيفه مازدا ډوله موټر ته ور وخوت کيمري والا
تر موټر گرد راچاپير شول ډرون کيمره هم د ولاړو خلکو په سر ودریده
حذيفه موټر ته حرکت ورکړ او د خدای پامانی په ډول يې دواړه لاسونه
پورته کړل ولاړو کسانو هم يوپه بل پسې لاسونه وخوځول سيمه يو ځل
بيا د الله اکبر زورورو نارو په سر واخيسته.

درې ورځې ووتې حذیفه مې هیڅ له سترگو نه ووت یوه غرمه د قوماندان کوټې ته ورغلم مور ملگرو ته د انټرنیټ او مېایل کارولو اجازه نه وه قومندان په کوټه کې تلویزیون او انټرنیټ درلود دی خوشاله وو خوله یې له خدا نه راټولیده په خبرونو کې یې د خوست په کمپاین د برید خبر ونيو خبریال وویل چې ځانمرګي بریدګر د امریکایي ځواکونو ډله موټران په نښه کړي او زیات تلفات یې ور اړولي دي.

د اسلامي امارت ویاند یې پیره په غاړه اخیستې وه او بریدګر یې د حذیفه په نوم د لوګر د سیمې یاد کړ او تر پنځوسو ډیرو امریکایي ځواکونو د وژلو ادعا یې کړې وه د حذیفه د نوم په اوریدو مې له خوشالی اوبنګې په اننگو راغلي او له خولې مې د تقبله الله کلمه ووته.

قومندان مېایل زما مخ ته ونيو

ته وگوره یاره ! ټول فیسبوک د حذیفه مجاهد انځورونو بنګلی کړی دی مېایل مې ترینه واخیست د حذیفه هر ملګري او خپلوان دده کارنامې او یادونه بیان کړي وو او دده د شهادت مبارکیانې په هر لور خپرې وې چا یې له څنګه د زمري انځور ایښی وو چا هم په سپین بیرغ پوښلی وو.

مېایل مې قومندان ته بیرته ورکړ هغه له جیبه کوچنی کتابچه راوویسته شمیره یې ترینه ونيوله غاړه یې تازه کړه له هغې خوا ډډ نارینه غږ راغی.

- هلو سلام علیکم

قومندان غاړه تازه کړه

و عليكم والسلام ورحمت الله

حاجي میانداد صیب بنه یی

کور دی خیرتی ده

مقابل لوری غور و نیو او وی پوښتل:

څوک یی وروره؟

قوماندان په رنگری زیره لاس را تیر کړ

حاجي صاحب ما له میرانشاه زنگ و هلی د حذیفه ملگری یم.

د مایل اړیکه یو دم پرې شوه قومندان له حایه پاخید فکر کوم انتن

کمزوری وو مایل یی بیا ور اوکي کړ له هغه خوا بیا نارینه غږ راغی دا

خُل غږ یو څه صاف وو بیا یی سلام واچوه قومندان غاړه تازه کړه.

و عليكم والسلام

بنه یی حاجي صاحب!

د هغه له پوښتنې مخکي یی وویل :

زه د حذیفه ملگری یم له میرانشاه مي زنگ درته کړی

د مقابل لوري غږ گډوډ شو لکه له خبرو چي ولویری بیا یی غاړه تازه

کړه او زیاته یی کړه

بنه ډیر بنه! حذیفه به کله کله پدې شمیره زنگ راکوه د بودا ژړا زور

ونیو په ژړا کي یی وویل:

هغه خو شهيد شو!

قومندان يوه شيبه بي خُوابه شو لکه له خبرو چې ولویری بیا یې بندي خبرې وکړې.

هو حاجي صاحب! د زوی شهادت دې مبارک شه

د ډاډ لپاره یې خو توري ولټول او زیاته یې کړه:

هغه بیر غیرتي او په اسلام مین خُوان وو او خپل سپیڅلي هدف ته د متعال رب (ج) په مرسته ورسید مور ټول ملگري د هغه په صداقت، ایماندارۍ او ټینگ ایمان گواهي ورکوو...

قومندان اوږدې خبرې وکړې مقابل لوري یواځې غور نیولی وو اف یې له خولي نه راووت یواځې د سلگیو غږ یې صاف اوریدل کیده

په مبابیل کې بنځینه غږ راغی

- څوک دی؟

د بودا خبرې ورسره گډې شوي بنځینه غږ ورک شو

د قوماندان له خبرو وروسته د حذیفه پلار غاړه تازه کړه خپله غریبي او د زوی سره مینه یې یاده کړه د هغه د ټینگ ایمان په زړه پورې کیسي یې وکړې په وروستیو کې یې وویل چې د حذیفه مور درسره دوي خبرې کوي.

قومندان حان ټینگ کړ د حذیفه زړې مورکی خبرو ته حان جوړ کړ خو ژړا خبرو ته پرینښوده بڼه پریمانه یې وژړل قومندان هم خادر سترگو ته

ونيو تر پنځو دقيقو زما په شمول د هيجا له خولي اف نه ووت په مبايل او زمور کوته کې يوازي د ژړا او سلگيو غږ پورته کيده.

له اوږدې ژړا وروسته د حذيفه مور په خبرو راغله او قومندان ته يې په خپ غږ وويل:

خير يوسي زوی جانہ! زما د زره توتہ حذيفه له تاسو ډير خوشاله وو هر وخت به يې چې زنگ را وکړ د ملگرو او قومندان په صفت نه مړيده زما له زوی سره مو ډير تکليفونه ايستلي وو خدای(ج) مو هغه دنيا سمه کړه.

د حذيفه مور ډيري دعاوي وکړي قومندان هم د زره تسلي ورکړه او د هر رنگه مرستي ډاډ يې ورکړ.

(۱۲)

شپې او ورځې تيريدي مرکز ته هره ورځ نوي ملگري راتلل زمور شمير هم ورځ په ورځ زياتيده ماهم ډير څه زده کړي وو د موټر چلول ، د نقشي

له مخي په ښارونو كې بلدتيا او ډول ، ډول نور هغه كارونه وو چې د تمرين تر څنگ مور ته را زده كيدل.

يوه ورځ قومندان راغی زه او څلور نور ملگري يې له ډلې جلا كړو راته يې وويل چې تاسو به نور ځانگړی تمرين كوی!

مور د خپل تمرين تر څنگ نوو راغلو مجاهدينو ته هم تمرينات وركول او هغه لارې چارې چې مو زده كړې وې هغوی ته وربښودلې او ددې ترڅنگ مو د اسلحې كارونه او د موټر وړ زده كول هم زمور په غاړه وو.

مور كابو دوي مياشتې پرلپسې تمرين وكړ زمور په تمريناتو كې د نويو لوكسو موټرو زده كړه لكه فرونر هایلوكس او... همدارنگه د كابل ښار په مختلفو برخو كې د نقشي له رويه بلدتيا او همدارنگه د پښتو ترڅنگ د پاړسي او انگرېزي ژبو زده كړه هم شامل وو.

قومندان هم څو ورځې نه وو كور ته په چوټۍ تللی وو قومندان اصلا د خوست وو كور يې په موسی خیلو ولسوالۍ كې وو خو دلته ميرانشاه كې له وړوكوالي را لوی شوی وو كله كله به د كورنۍ د ليدو لپاره چې ډير وخت كیده خوست ته كډه شوې وه تلو.

يوه ورځ سهار راغی خوشاله وو زما ترڅنگ كښيناست لكه كومه خبره چې راته لري ، هماغسې وه د كابل ښار نقشه يې راوويسته زما مخ ته يې وغورولې مهم ځايونه په سرو كړښو رنگ شوي وو د دارالامان پوښتنه يې وكړه ما د لوگر په سرک گوته يووړه د كابل په چهار اسباب ولسوالۍ لنډ وروگرځيدم د دارالامان په دوراهي مې گوته ودروله.

قومندان خوږه مسکا وکړه په اوږه يې وار راکړ.

- ډير وړان يې!

ما وخنډل

- قومندان صاحب اوس خو مي نږدې نيم کال پوره کيږي

قومندان په ځير راته وکتل او وې وپوښتل

بڼه ډير بڼه! د کابل رياست چيرته دی؟

ما ژر د پښتونستان واټ ته اشاره وکړه پورته ورغلم د کابل په رياست

مي گوته کيښوده

قومندان په اوږه وار راکړ

- ماشاءالله ما خو دومره نه گڼله

ما له چايو غوړپ وکړ او ومي پوښتل

آمرصاحب څه نوي غوري نشته؟(قومندان ته مو آمرصاحب ويل)

قومندان نقشه ټوله کړه اوږد وغزید

- نه ولا څه شی خو نشته

يو دم پخپل ځای کې نيغ راکښيناست لکه کوم نوی زيری چی راته لري

مخامخ يې راته وکتل.

- خو دې ورځو کې شاید کابل کې یوه لویه غونډه جوړه شي امریکایان او نور بهرنی قومندانان له یو بل سره جلسه لري شاید تاسو څلور ملگري ورولیرو.

په وړانه یې وار راکړ

- دا ځل ځان تیاروه

ما وخنډل، ده پیکه وویل:

خو! چاته مه وایه ځکه خبره محرمه ده تر اوسه مې چاته ندې ویلي ته لومړنی څوک وې.

سهار وختي وو چي قومندان زمور څلورو ملگرو د کوتي ور را وټکوه وړپاڅيدم قومندان ته مي لاس ورکړ ده راياډه کړه چي څلور واړه ملگري دده کوتي ته په بيړه ورشو ملگري مي له خوبه راويښ کړل شيبه وروسته څلور واړه د قومندان تر مخ ناست وو.

قومندان بيا نقشه وغورولې په پروني نوي پلان وغريد د بهرنيانو د ناستي يې وويل چي شايد همدي اوني کي جوړه شي د مشرانو له لوري مور څلور ملگري ټاکل شوي وو غونډه په کانټينينټل هوټل کي جوړيده.

کابو درې ساعته مو په پلان کار وکړ د هر ملگري نظر مو واخيست د لارو خرابوالي او هلته تگ لويه ستونزه وه خو قومندان خوشاله وو او ويل يې چي هلته يې کسان موندلي تاسي يوازي تر کابل پورې په رسيدا فکر وکړئ.

مور ملگرو قاچاقي لاري وسنجولي د کابل تر دروازو مو په نقشه کي لاره وويسته قومندان د باندي وتلي وو په بيړه رانوت له خدا يې خوله نه ورتولیده وي خندل او وي ويل:

زه پوهيدم چي د کابل تر دروازو رسيدلي ياست هلته بند پاتي يئ.

ورستنی خبره يې بشپړه کړه.

خو خير دا تشويش مه کوي هلته مي هم کسان درته پيدا کړل.

زمور مخونه له خوشالي وغوريدل ،ده خبره وغځوله.

همدا اوس له مولوي صاحب عزيز سره وغريدم دا زيري يې راباندي وکړ

(مولوي عزيز زموږ د مرکز لوی مشر وو)

مولوي صاحب وويل چې موټران او وسلې مو هم په وردگو او لوگر كې درته آماده كړي لدې ځايه يې د وړلو اړتيا نشته او زياته يې كړه. سبا سهار به تش لاس په يو موټر ځان د كابل تر دروازو ورسوي.

موږ څلور ملگري په جامو كې نه ځاييدو او خوشاله وو چې څومره مهم او لوی پلان ته وټاكل شوو سبا سهار د حذيفه او نورو تلليو ملگرو په نسبت موږ ته لوی ترتيبات نيول شوي وو مولوي صاحب عزيز هم راغلی وو پاكي سپيني جامي يې اغوستي وي له موږ سره ټولو ولاړو ملگرو يو په يو خدای پامانی وکړي په فيلډر ډوله موټر كې مو حرکت وکړ په خامه لارو غرمه د خوست يوې ولسوالۍ ته ورسيدو هلته مو د پلان مطابق د يو مجاهد ملگري سره ډوډۍ وخوره د مازديگر تر لمانځه هلته وو قضا مازديگر مو د پکتيا وزې ځدران ولسوالۍ په لوري حرکت وکړ د شپې اته بجې د وزې ځدران ولسوالۍ ته ورسيدو شپه مو هلته تيره کړه سهار له لمانځه مخکې مو له هغه ځايه حرکت وکړ بل مازديگر د لوگر د خروار ولسوالۍ بازار ته ورسيدو د ولسوالۍ لوی بازار وو گڼه گڼه ډيره وه دا ولسوالۍ په خامه لاره پرته وه دويمه شپه مو چې د شنبې وه د لوگر د څرخ ولسوالۍ ته ورسوله موږ ډيره ډيره درلوده ځکه د دوشنبې ورځ مو بايد كابل كې د پلان ځای ته رسولي وای غونډه دوشنبه جوړيدله د دريمي ورځې په سهار د څرخ له لوري مو ځان د لوگر برکي برک ولسوالۍ ته

وويست او له هغه خايه د وردگو د تنگي له لوري د لوگر د مرکز پل علم تر شا د محمد آغي ولسوالۍ ته واوښتو.

شپې ورځې مو سترې تيرې کړې ټوله لار منزل ملگري بي خوبه کړي وو له غرمې تر ماښامه مو د لوگر د محمد آغي ولسوالۍ په يو جومات کې ښه خوندر خوب وکړ ماښام مهال مو خانونه د کابل دروازي ته ورسول هلته په يوه کرايي شوي کور کې راته نوې جامې ،پتلانونه ،دستکشې ، ډول ډول عينکې او نور د اړتيا وړ مواد راگرل شول د شپې نهه بجې د کابل له دروازي تير شوو نيمه شپه مو خانونه د کانټينينټل هوټل ته نږدې خای پر خای کړل.

سهار وختي مو خانونه پريمينخل نوي پتلانونه او جامې مو واغوستي غونډې ته څه کم دوه ساعته پاتې ول ټولو ملگرو دوه ،دوه رکعته لمونځ وکړ د قرآنکريم تلاوت مو وکړ هوټل ته له روانيدو سره سم مو له يو بل سره وروستۍ خدای پاماني وکړه.

د هوټل په لور مو حرکت وکړ په لارو گڼه گڼه گونه وه هر خای سختي تالاشۍ ولاړې وې زمورن موټر ډير نه تالاشي کيده يوازي عسکر به مازې راوکتل د مخې په سيټ کې له ناست ږيره خريپلي ځوان سره چې د دولت کس وو وغږيد او موټر به حرکت وکړ دويمه داچې زمورن موټر په تورو ښيښو پوښلی وو.

د هوټل د دروازي له ننوتو وروسته د مخې ناست کس ښکته شو شاوخوا مو وکتل هرې خواته زرهې موټر ښه پريمانه ولاړ وو زمورن مشر چې هلته مرکز کې راته قومندان ټاکلی وو د غونډې د کوټې تر مخ ټولو ته

ناره کړه او په بیره یې د بنکته کیدو اشاره وکړه مور هم په بیره لوی سالون ته د ننوتو هڅه وکړه په وره کې ولاړ عسکر مو ممانعت وکړ زمور یو ملگری د الله اکبر له نارې سره په تندي وویشت او عسکر پرمخې ولوید د سالون د ننه غوغا شوه لوی سالون له بهرنیو نظامیانو تر سپر مو پک وو منډې شوي د خبربالانو کیمري او مایکونه ورغریدل سیمه پزو او مرمیو په سر واخیسته پښتو ، دري او انگریزي غرونه سره گډ شول زمور دوه ملگری دویم پور ته وختل له شته کسانو لاره ورکه شوه هر لورته یې پزې کولې په جوړه غوغا کې به یوه ، یوه د الله اکبر ناره هم پورته شوه.

د باندي مو څوک نه راپریښودل او نه هم د باندي څوک وتلی شوای یو ملگری مو یوازي راننوتې وره ته په کمین کې ناست وو چې کله به چا د وتو یا راننوتو هڅه کوله د هغو کار یې ور خلاصوه.

پوره یو یونیم ساعت مو جگړه وکړه د باندي ډیر نظامیان راورسیدل په هوا د ډول، ډول چورلکو غږ اوریدل کیده په وروستیو کې مرمی راخلاصې شوي شیبه وروسته سیمه څو زورورو چاودنو او غرونو ولرزوله.

(۱۴)

قومندان تلویزیون ته مخامخ پروت وو د تلویزیون چینلونه یې یو په بل پسې اړول د ټولو د خبرونو د سر ټکی په هوټل ننی برید وو د هوټل ودانۍ سرو لمبو په سر اخیستې وه له موټرو تور لوګي پورته کیدل سیمه له گڼو امبولانسونو ډکه وه خبریال د سیمې عینې شاهدان غږول ټول وارخطا ول برید یې ډیر زورور یاد کړ یوه کس داهم وویل چې د برید او چاودنو غږونه یې تر څو کیلو متره لرې واوریدل.

د اسلامي امارت ویاند د برید پړه په غاړه واخیسته برید یې ډیر زورور یاد کړ ډېرو بهرنیانو او جنرالانو ته یې د زیاتو تلفاتو د اوسنتو ادعا وکړه د ویاند په خبره په برید کې سلگونه بهرني جنرالان او عسکر وژل شوي وو.

قومندان خان و غزاوه خوشاله وو ، عمر او نور ملګري یې یو، یو سترگو ته ودریدل د هغوی پخواني یادونه یې تازه کړل د باندي وه ووت په مرکز کې کراره کراري وه هیڅوک نه مالومیدل یوازي داسن ډوله موټر د لویې ونې سیوري ته ولاړ وو.

پای

کابل - افغانستان

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**